

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Adele Parks

Just My Luck

Copyright © 2020 by Adele Parks

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati niti prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

TAKVE SAM SREĆE

ADEL PARKS

Prevela sa engleskog
Ivana Tomić

Stela

Za Džima i Konrada.

Dobila sam premiju.

BAKINGEMŠIRSKA GAZETA

9. novembar 2015.

Elejn Vinterdejl (37), upravnica zgrade, osuđena je na uslovnu zatvorsku kaznu jer je držala neispravan gasni kotao koji je prouzrokovao smrt dvoje stanara od trovanja ugljen-monoksidom. Reveku Albu (29) i sina Benkija našao je žrtvin suprug Toma Albu (32) u iznajmljenom stanu u Ridingu 23. decembra 2014.

Nakon istrage Izvršne komisije za zaštitu zdravlja i bezbednost, gospođa Vinterdejl osuđena je danas na Kraljevskom sudu u Ridingu zbog kršenja Zakona o bezbednosti plinskih uređaja jer nije organizovala proveru bezbednosti plinskih uređaja koji će se koristiti na imanju u naredne tri godine, uprkos tome što je svog poslodavca, vlasnika zgrade, ubedila da je to učinila.

U junu 2011. zaposleni iz kompanije Nacionalna gasna mreža posetio je imanje kako bi zamenio brojilo. Kotao je označen kao „neposredno opasan” zbog isparenja iz dimovodne cevi i isključen je. Gospođi Albu ostavljen je izveštaj, a zatim je gospođi Vinterdejl poslato pismo na koje ona nije odgovorila niti ga je prosledila vlasniku zgrade.

Kotao nije popravljen. Dve i po godine stanari su se grejali samo na pozajmljeni električni kamin.

Dana 22. oktobra 2014. Toma Albu je bio odsutan od kuće. Kad se vratio, u toplom stanu zatekao je svoju ženu, koja ga je obavestila da je gospođa Vinterdejl konačno pozvala majstore da ponovo povežu gasni kotao nakon mnogobrojnih molbi i zahteva.

Uveče 23. decembra 2014. gospodin Albu se vratio kući nakon dve smene i zatekao tela žene i sina. Testovi su pokazali da je krv gospođe Albu sadržala 61 procenat ugljen-monoksida. Nivo od 50 procenata dovoljan je da dovede do smrtnog ishoda.

Gospođa Vinterdejl je priznala krivicu za kršenje sedam propisa Pravilnika o bezbednosti gasnih kotlova i osuđena je na šesnaest meseci zatvora, uslovno na dve godine. Takođe, dobila je dve stotine sati društveno korisnog rada, novčanu kaznu od četiri hiljade funti i naloženo joj je da plati troškove od sedamnaest i po hiljada funti.

1.

Leksi

Subota, 20. april

Ne mogu da odem pravo kući, Džejku. Nisam spremna da se suočim s tim. Moram prvo da razmislim o svemu. Ali kako? Odakle da počnem? Nemam pojma. Užasava me ova praznina u glavi. Uvek znam šta da radim. Uvek imam rešenje, hvatam se ukoštac s problemom, uvek sve okrenem u svoju korist. Ja sam Leksi Grinvud, svi znaju da sam spretna, nasmejana (neki bi zlrado prokomentarisali da sam velika dobročiniteljka). Leksi Grinvud, žena, majka, prijateljica.

Misliš da znaš nekoga, a u stvari nemaš pojma. Bar ne stvarno. Nikad ne možeš ni znati.

Treba mi piće. Vozim u lokalni pab. Jebiga, ostaviću auto ispred i vratiću se peške kući, pokupiću ga ujutru. Naručujem veliku čašu crnog vina i pogledom tražim mesto u separeu gde mogu na miru da ga ispijem. Velika subota, toplo je, za promenu. Gužva. Dok se probijam do šanka nekoliko ljudi iz komšiluka diže čaše i rukom mi pokazuje da im se pridružim, pitaju za decu i Džejka. Svi su praznično raspoloženi, veseli. Otudena sam. Izgubljena. Tako ti je to u malom selu, svi se znaju. Nekad mi to prija, nekad me nervira. Učtivo se izvinjavam i izbegavam njihove srdačne pozdrave. Nastavljam potragu za usamljenim stolom.

Subotnje vibracije svuda su oko mene, a ja ne osećam ništa osim zapanjenosti, izbezumljenosti, izolovanosti.

Misliš da nekoga znaš.

Šta to znači za naš kružok? Za naše najbolje prijatelje. Za prijatelje koji su nam kao članovi porodice. Kakva smejurija. Jasno, nismo više prijatelji. Već neko vreme pokušavam da se sakrijem od činjenica u nadi da je posredi neki nesporazum, objašnjenje. Nema objašnjenja.

Rekla sam Džejku da ću se brzo vratiti; trebalo je da mu pošaljem poruku da ću se zadržati. Tražim telefon i shvatam da ga nisam ni ponela kad sam istrčala iz kuće. Džejk će se pitati gde sam. Baš me briga. Ispijam vino. Kiselina mi udara u grlo, šok i olakšanje u istom trenutku. Idem do šanka da naručim još jedno.

Lokalni pab je samo deset minuta pešice od naše kuće, ali vino je već počelo da deluje kad sam krenula iz paba. Nažalost, ovo pijanstvo raspiruje mi paranoju i bes, umesto da me razveseli ili oslobodi briga. Kako to sad da popravim? Moram nešto da uradim. Ne mogu da nastavim po starom, ne mogu da se pravim da ništa ne znam o tome. Mogu li?

Dok se približavam kući vidim Džejka kako stoji na prozoru i viri. Jedva ga prepoznajem. Deluje napeto, kao na iglama. Čim me vidi, potrči da mi otvori vrata.

„Leksi, Leksi, brzo dođi”, šišti i šapuće, vidno uzbuđen. „Gde si bila? Zašto si ostavila telefon? Zvao sam te. Trebaš mi.”

Šta je sad? Prvo mi je sin prošao kroz glavu. „Je li Logan? Jel se povredio?”, pitam u strahu. Već se teturam po ivici, začas me obuzmu crne misli. Raspolućene lobanje, polomljene kosti. Nije nečuveno da neko osvane u crnoj hronici. Trinaestogodišnji Logan juri kao muva bez glave i misli da je spuštanje niz oluk legitiman način da se iskrade iz svoje sobe da bi šutirao loptu. Naša petnaestogodišnja ćerka Emili retko me i na trenutak zabrine.

„Ne, ne, dobro je. Oboje su u svojim sobama. Vidi... Uđi u kuću, ne mogu ovde da ti pričam.” Džejk skakuće gore-dole na prstima. Ne znam šta hoće. Sve mi je zbrkano u glavi – od vina, besa i gađenja. Džejk mi ide na živce, što dodatno pogoršava situaciju iako ne zna kroz šta prolazim. Nikad ga nisam videla ovakvog. Kad bih ga pipnula, udarila bi me struja – zrači opasnom energijom.

Pratim muža u kuću. Cupka i požuruje me. Ja usporavam, namerno se pravim glupa. U hodniku se okreće prema meni, udiše duboko, prolazi prstima kroz kosu, ali neće, ne može da me pogleda u oči. U naletu ludosti prošlo mi je kroz glavu da će mi priznati kako me vara. „Samo mi reci jesi li uplatila loto ove nedelje?”, pita.

„Jesam.” Igram loto svake nedelje u poslednjih petnaest godina. Uprkos svemu što se dešavalo prošle sedmice, nisam promenila tu naviku.

Džejk ponovo duboko udahne usisavši sav kiseonik iz hodnika. „Ok! A da li si...”, počinje konačno, vukući svoj pogled da se sretne s mojim. Nisam sigurna šta mu vidim u očima – gotovo bolnu želju, strah i paniku. Ipak, ima tu i nade. „Jesi li zaokružila iste brojeve?”

„Da.”

Vilica mu je i dalje stisnuta. „Imaš listić?”

„Da.”

„Sigurna si?”

„Da, zakačen je na tabli u kuhinji. Zašto? Šta se dešava?”

„Jebote.” Džejk ispusti dah olujne snage. Na sekundu se nasloni na zid hodnika, a zatim se pribere, uhvati me za ruku i uvuče u prostoriju zamišljenu kao trpezarija, koja je završila kao radna soba/divlja deponija. Deca tu ponekad rade domaće zadatke, ja plaćam račune, veš za peglanje se gomila, tu se kriju probušene

fudbalske lopte i stare patike. Džejk seda za kompjuter i ubrzano otvara prozore na ekranu, jedan za drugim.

„Nisam bio siguran imamo li uopšte tiket, ali pošto te dugo nije bilo, a film se već završio, nisam mogao da odolim da ne pogledam. Ne znam zašto. Navika, valjda. Vidi.”

„Šta?” Ne znam o čemu priča, možda zbog vina, možda zato što ne mogu da izbacim iz glave prevaru i laži, ali ne razumem zašto je uzbuđen. Okrećem se ka monitoru. Veb-sajt lutrije. Načičkan i šaren. Drečave boje i brojevi.

1, 8, 20, 29, 49, 58. Brojevi iz kompjutera zure u mene. Dobro poznati brojevi. Ipak mi deluju čudno i neverovatno.

„Ne razumem. Je li to neka šala?”

„Ne, Leksi. Nije! Stvarno je. Iz zezanja smo uplatili i dobili!”

2.

Leksi

17,8 miliona funti!

17,8 miliona funti!

17,8 miliona funti!

Koliko god puta da izgovorim, ne shvatam. U stvari, što više izgovaram čini mi se manje stvarno. Ne mogu da zamislim šta to znači. Stvarno ne mogu. Naši brojevi na monitoru. Još su tu. Proverila sam hiljadu puta, za svaki slučaj, ali *tu su*. Tu su i drugi brojevi koji kažu koliko vredi naš dobitnički listić – 17.870.896 funti. Toliko para! Odjurim u kuhinju i zgrabim listić sa table za poruke, odjednom prestravljena da ga je odneo iznenadni nalet vetra ili da ga je neko od dece oborio kad je kačio pisma iz škole. Iako ovo nema smisla jer u celoj istoriji našeg porodičnog života nijedno naše dete nikada nije zakačilo pismo iz škole. Mnogo je verovatnije da ću naći zgužvano pismo na dnu ranca. Zagledam se u rupicu koju je probušila čioda, listić je malo zgužvan na krajevima. Kako ovaj komad papira može vredeti 17,8 miliona funti? Neverovatno. Nepojmljivo. Šta to znači za nas? Okrećem se ka Džejku da vidim je li njemu išta jasnije. Džejk se smeje. Godinama mu nisam videla veći, savršeniji osmeh. Podsetio me je na vreme kad smo tek počeli da se zabavljamo. Na vreme kad smo bili samo nada i sreća. Smeh mi kulja kroz nos.

„Jesi li siguran da je to tačno?”

„Sto posto. Proverio sam. Šest puta sam gledao izvlačenje na Jutjubu. Objavili su da imaju dobitnika. Samo jednog. Leksi, to smo mi! Bogati smo. Bogatiji nego što možemo da zamislimo!”

Opet se nasmejem jer to zvuči ludo. Ljudi govore da su bogatiji nego što mogu da zamisle samo u groznim predstavama ili u filmovima. Telo mi treperi. Osećam svaki nervni završetak. Gotovo je bolno. „Vau! Čoveče! Vau! Šta ćemo sad?”, pitam.

„Sad moramo da tražimo pare.”

„Kako to da uradimo?” Prsti su mi hladni, ukočeni, ali iznutra mi je vruće, više nisam u čvrstom stanju. Topim se. Dve čaše vina koje sam ispila sad deluju kao šest. Od šoka, verovatno.

„Ne znam. Sigurno piše na sajtu”, Džejk panično traži po ekranu i klikće. Ne mogu da verujem. Ne usuđujem se. Nema šanse da je to istina. Previše je srećno. Previše dobro. Drhtim. Možda Džejk čuje kako mi cvokoću zubi. Vidim da se i njemu tresu ruke. „Evo ga. Broj telefona za dobitnike Narodne lutrije. Moramo da ih pozovemo.” Džejk učuti i pogleda me. Oči mu blistaju, jasno, ali dekoncentrisano. Uzima fiksni telefon i okreće broj sa ekrana. Skoro nikad ne koristimo fiksni, ali ova situacija zahteva ozbiljnost, a prašnjavi, zapostavljeni telefon na stolu nekako deluje ozbiljnije nego mobilni.

„Mislim da smo dobili na lotou. Ceo iznos. Džekpot.” Sigurno je osoba sa druge strane žice pitala Džejka da li je sâm uplatio listić jer je delovao zbunjeno i pomalo iznervirano dok je odgovarao: „Ne. Moja žena ga je uplatila, zapravo. Pa... Da. Uplatila je. Da, da, ona je ovde sa mnom.” Pružio mi je slušalicu. „Traže tebe.”

Nekako uspem da odgovorim pogrešno na sigurnosna pitanja koja potvrđuju gde i kada sam uplatila listić. Pretpostavljam da neko može da nađe dobitni listić ili da ga ukrade. Narodna lutrija mora biti sigurna da sam baš ja pošteno uplatila taj listić.

„Zapišite, molim vas, svoje ime i adresu na poleđini listića ako to već niste uradili”, savetuje mi žena sa druge strane. Zvuči

smireno i pribrano, što mi je istovremeno utešno i čudno. Pitam se koliko je puta ova žena pričala sa dobitnicima, s ljudima čiji će se životi zauvek promeniti posle tog telefonskog poziva. Pitam se kako je njoj. Teško mi je da budem ja. Osećam da imam nekakvo vantelesno iskustvo. Ne mogu da se koncentrišem niti da razmišljam kad kaže: „Pa čestitam, gospođo Grinvud. Vi ste dobitnik!”

„Svega?” prosto ne mogu da verujem.

„Da, gospođo Grinvud. Svih 17.870.896 funti sterlinga.” Broj, koliko god da je glomazan, lagano joj se skotrljao s jezika. Nasmejala sam se. Nemoguće. Nešto ranije mislila sam da mi je ovo najgora noć u životu, ali sada se noć promenila. Šta pričam? Život mi se promenio! „Sada, gospođo Grinvud, ovde imamo ljude koji će vam objasniti proceduru, a da bismo to uradili, moramo znati hoćete li javno preuzeti dobitak.”

„Ne. Ne verujem.” Pretpostavljam da Narodna lutrija voli javno da deli premije. Dobra priča o nekome kome se posrećilo u novinama znači više uplaćenih listića, ali instinkt mi govori da to zadržimo za sebe.

„Ne morate da odlučite odmah”, staloženo je rekla. „Uskoro će jedan od savetnika naših dobitnika kontaktirati s vama. Poslaće vam mejl ili će vas pozvati da se upoznate. Verovatno u utorak sledeće nedelje. Obično prođe manje vremena, ali pošto banke ne rade u ponedeljak, možda vam utorak više odgovara?”

„Da, da, kako god vi kažete.” Ne želim nikoga da uznemiravam niti da ga teram da radi za vreme praznika.

„O publicitetu možete pričati sa savetnikom i on će vam reći šta dalje.”

Džek mi zgrabi telefon iz ruke. „Hoće li doneti ček?”

Čak i sa ove udaljenosti čujem podsmeh u ženinom glasu. „Ne, ima još malo papirologije da se obavi pre toga. Detalji o vašem računu u banci i slično.”

„Kad ćemo dobiti pare?” Mrštim se na Džejka. Nekulturan je. Nisam sigurna šta je elegantan odgovor na dobitak od skoro osamnaest miliona funti, ali ne verujem da je to traženje novca u stilu drumskog razbojnika.

„Naš savetnik će vam se javiti i ako sve prođe glatko, a sigurna sam da hoće, novac će vam biti na računu u sredu najverovatnije. Najkasnije u četvrtak.”

„Ove srede?”, pita Džejk ozaren.

„Da.”

Nakon završetka razgovora buljimo jedno u drugo, zapanjeni. Zatim, zahvaljujući prećutnoj komunikaciji razvijenoj tokom gotovo dvadeset godina braka, istovremeno skočimo jedno na drugo i ljubimo se onako kako se nismo ljubili od prve nedelje zabavljanja. Požudno, likujući, zahvalno i željno. Odbacujući sve druge misli i prepuštajući se trenutku, imamo brz, intenzivan seks na stolu. U poslednjih deset godina, možda i duže, seks je bio ograničen samo na spavaću sobu. Uzbudljiva, nova priroda tog glasnog, trijumfalnog seksa, naravno, podrazumeva da je ubrzo završen. Navlačim donji deo trenerke i smejem se, pomalo nesigurna u sebe: „Sad si stvarno dobio džekpot.”

Džejk me čvrsto drži u zagrljaju, priča mi u vrat, njegov dah me golica. „U stvari, tehnički, *ti* si dobila džekpot. Ti si uplatila loto. Dobitak je tvoj. Zato su tražili tebe.”

Smejem se. „Sve tvoje je i moje, zar ne?” Oduvek je tako među nama. Toliko dugo. Mi smo tim. Muž i žena. Vi ste u istom timu, zar ne? Odmahnem glavom da odagnam misao koja mi pomračuje sunce. Moramo to rešiti. „Džejk, šta ćemo sa Hitkotovima i Pirsonovima?”

Džejk se iste sekunde odmakne od mene. Koncentrisano oblači gaće i farmerke, izbegavajući moj pogled. „Šta s njima?”

„Išla sam do Dženifer i Freda večeras. Tamo sam bila.”

„Znači nisi nosila knjigu Dajani Roper, kao što si mi rekla.”

„Ne.” Inače bih se malo stidela što sam ga lagala zbog nečega toliko beznačajnog, ali u ovoj situaciji to nije ni važno. Nisam htela da mu kažem da ću proveriti da li me je Dženifer slagala kad je rekla da idu u posetu Fredovoj sestri za vikend. Pretpostavila sam da će pokušati da me spreči. Mislila sam da će me zezati; da će mi reći kako se nerviram zbog gluposti.

Mada bi pogrešio.

„Nisu otišli. Rekli su da će ići”, kažem.

„Tako znači.”

„Prošla sam kolima pored njihove kuće. Šta misliš, šta se dešava? Zašto bi nas lagali?”

„Nemam pojma.”

„Zar te nije briga što su nas slagali?”

„Zabole me”, prasnuo je. Po tonu zaključujem da ga je i te kako briga. Gledam ga, pognuo je glavu. Sigurno oseća težinu mog pogleda jer se na kraju ispravi. Pogledi nam se sretnu. Diše brzo i plitko. „Upravo smo dobili na lotou, Leksi.”

„A Hitkotovi i Pirsonovi?”

Lice mu poprimi samozadovoljan, pobednički izraz, ali po tome kako pomera usne vidim da ga nešto kopka. Zabrinut? Privlači me sebi. „Vidi, to je karma zato što su se onako ponašali prošle nedelje.”

„Samo je Patrik bio van kontrole.”

„Ostali su stali na njegovu stranu. Bilo je ponižavajuće. Ne trebaju nam oni”, šapuće.

Spuštam glavu na njegove grudi i udišem ga. „Siguran si?”, pitam. Želim da mu verujem.

„Sada ne, Leksi. Imamo sve.” Pokušavam da se usredsredim na njegove reči. Želim da budem potpuno bezbedna, sigurna. Oduvek sam mislila da bih se osećala nepobedivo kad bih bila

bogata, a iskreno, preplašena sam. Zaronim glavu u njegov vrat. On mi je utočište, oduvek. Želim da me obuzme osećaj beskompromisne neranjivosti.

„Moramo smisliti kako da im kažemo.”

„Kupiću *ferari* i prošišaću pored njihove kuće”, kaže Džejk. „Jebes njih, Leksi, mi smo bogati!”

Kikoćem se jer to stvarno zvuči neverovatno. „Bogatiji nego što smo ikad mogli i da zamislimo”, citiram njegove reči. Ljubim ga, svog zgodnog mužića, grlim ga čvrsto; teram od sebe sve misli o našim nekadašnjim prijateljima koje sam nekad smatrala najboljim ljudima na svetu.

3.

Leksi

Nedelja, 21. april

Budim se, a srce mi lupa toliko brzo i jako da ga čujem. Adrenalin i ushićenost, da, naravno, ali i snažno ubeđenje da će neko iskočiti i reći: „Samo sam se šalio!” Ne mogu da verujem da smo dobili na lotou. Ne razumem koliko bogatstvo je sada *naše*. Ludo! Kao da potvrđuje čudo, sunce se izliva kroz prozore. Neverovatno lep dan. Ne sećam se da je ikad bilo toliko toplo za Uskrs; kunem se da je jedne godine padao sneg! Kako nam je život tako čudesan?

Nismo oka sklopili. Kako bismo i mogli? Ležali smo jedno pored drugog držeći se za ruke, šaputali smo kako je ovo moguće. Šta to znači. Šta ćemo sad. Planirali smo do gluvog doba noći, bolje reći, do ranog jutra. Osećaj da je sve nestvarno potpiruje i činjenica da smo cele noći gubili svest i dolazili sebi i jedno drugom. Pripijajući tela sasvim drugačije, isprepleteno, moćno. I dalje nisam sigurna šta je java, a šta san. *Taj* san. Cele noći Džejk mi je šaputao u uvo. Rekao mi je da me voli. Da će od sada sve biti savršeno. Da nemamo zbog čega da brinemo. Da više nikad nećemo imati zbog čega da brinemo. Ponavljao je to neprekidno, kao hipnotizer. Želim da mu verujem. Želim to više od svega.

U sedam smo sišli da napravimo kafu. Džejk je prčkao oko starog aparata za kafu, što skoro nikad ne radi. U stvari, ne sećam se

kad smo ga poslednji put koristili, ko zna kad je istekao rok toj mlenenoj kafi. Ipak razumem; miris kafe širi se kroz kuhinju, objavljuje da je vreme za užitak. Kornfleks nije dorastao ovom jutru. Imaćemo prženice. Razbijam jaja u plitku činiju i pevušim. Lep-tirići od uzbuđenja prolaze mi telom. Sećam se Džejkovih ekstatičnih šapata u tami, punih opojnih mogućnosti. Kakva prilika. Koliko smo srećni. Koliko sam ja srećna.

„Vau! Leksi, možeš li da veruješ?“, ponovo pita Džejk.

„Ne, stvarno.“

„Ja sam drugi čovek!“

„Stvarno?! Kako to?“ izazivam ga nežno.

„U redu, isti sam, ali znaš... bolji! Bogatiji. Definitivno bogatiji“, smeje se. „Jedva čekam da deca ustanu. Da ih budimo? Ovo je kao preuveličano Božićno jutro, zar ne?“

Poslednjih godina za Božić nas dvoje se budimo pre dece. Posmatram to kao bonus – imam vremena da slušam radio, da započem prokelj. Za mene, suština Božića je hrana, vreme za porodicu i, u idealnom slučaju, malo kontemplacije. Džejka nervira što su deca već pravi tinejdžeri; ne može dočekati da otvore poklone. Voli da ih razmazi i da im vidi osmehe na licima kad vide da im je ipak ispunio želju i kupio najnoviji, najmoderniji predmet koji jednostavno moraju imati, a mi im ga jedva možemo priuštiti. Za njega, suština Božića je u davanju i primanju poklona.

„Razmišljala sam o tome. Možda ne treba odmah da im kažemo“, oprezno predlažem.

„Šta?!“

„Sačekajmo dok ne budemo sigurni.“

„Sigurni smo.“

„Ali komplikovano je, zar ne? Emili se druži sa Megan i zabavlja s Ridlijem. Neće moći da izdrži. Mislila sam da smo se složili – što duže prećutimo Hitkotovima i Pirsonovima, to bolje.“

„Kako ćeš da sakriješ sedamnaest miliona i osamsto hiljada funti, Leksi?”

„Ne pokušavam da ih sakrijem.”

„Moraćemo da kažemo porodicama.”

„Naravno.”

„Očekivaće deo premije. Pa možda ne baš *očekivati*, ali svakako će se *nadati* tome, što je i normalno. Koliko treba da im damo?” Ponaša se kao uzbuđeno dete. Znam da ne može dočekati da deli butke keša.

Zbunjeno odmahujem glavom, pokušavam da je razbistrim. Nemoguće je razmišljati trezveno posle svega što sam sinoć otkrila, posle gotovo neprospavane noći. Toliko sam izgubila, a onda toliko dobila. Njihova izdaja, njegova ljubav. Glava i srce će mi eksplodirati. „Samo mislim da je najbolje da sačekamo da nam novac legne na račun. Za svaki slučaj.”

Džejk zuri u mene. „Ne znam kako bismo to mogli da sakrijemo od dece. Nanjušiće da nešto nije u redu. To se dešava, Leksi. Stvarno je.” Džejk se smeši od uveta do uveta. Izgleda kao da će mu se lice raspolutiti.

„Velika je to odgovornost. To će im zauvek promeniti živote. Moramo razmisliti kako da im kažemo, moramo im dati ideje kako da se prilagode”, insistiram.

„Čemu da se prilagodimo?!”, pita Logan.

Odskočim kao oparena. Odakle se stvorio? Dođe mi da se ugrizem za jezik; postala sam neoprezna od uzbuđenja. Znam, i obično ne zaboravljam da bar jedno dete sigurno vreba odnekud, naročito ako namiriše hranu.

„Dobili smo na lotou!”, viče Džejk.

„Šta?”, Logan deluje kao da ne veruje.

„Sedamnaest miliona i osamsto hiljada funti. Jebote, mi smo milioneri, dečko moj!”

„Džejk!”

„Izvini, slučajno sam opsovao.”

U stvari, više sam ga opomenula zbog toga što nije bio ni oprezan ni diskretan nego zbog psovke.

„Stvarno?”, pita Logan očiju uprtih u mene. Sigurno misli da ga otac zeza. „Jesmo li stvarno milioneri?”

„Višestruki”, potvrđujem sa osmehom, sležući ramenima. „Najverovatnije. Brojevi nam se poklapaju i zvali smo ih da potvrdimo, ali ja...” Nisam stigla da završim rečenicu jer Logan počinje da vrišti, zapravo da skiči kao svinja. Skače gore-dole u mestu, trči ka ocu i sudara se s njim žestoko, telom o telo. Nešto između zagrljaja i napada. Ne zna da se uzdrži. Bukvalno ne zna šta će sa sobom, viče: „Divno!”

„Šta se dešava?”, sad je i Emili u kuhinji.

Logan objavljuje: „Dobili smo na lotou. Mi smo milioneri! Dobili smo više od sedamnaest miliona funti!”

Emili je nepoverljiva. „Kako da ne.” Lenjo poseže za kornfleksom.

„Istina je, princezo”, kaže Džejk, uzimajući je za ruku i okrećući je kao kad je bila mnogo mlađa i manje nesigurna u sebe.

„Stvarno?”, pita Emili, u očima joj se smenjuju oprez i neverica.

„Da”, potvrđujem sa osmehom.

Emili brizne u plač, bacimo se jedni drugima u naručje sjeđinjeni u veliku grudvu nežnosti, cike, vriske i suza radosnica.

Spaseni smo.